

Det här är historien om hur jag dog. Eller dog jag på riktigt?

Allt började 1922. Jag var 15 år och mina föräldrar bestämde sig för att flytta till Stockholm. Vi var en familj som folk skulle säga var den perfekta familjen. Det var jag Astrid, jag hade blont långt hår, blå ögon och folk sa att jag såg ut som en prinsessa. Min storebror Gustav som var 17. Han hade också blont hår och blå ögon och vi fick ofta höra att vi såg lika ut. På vår förra skola var han den mest populära pojken och alla flickor blev kära i honom och jag behövde till och med sluta vara vän med en flicka eftersom hon var med mig bara så hon kunde komma närmare Gustav. Min mamma Maria som var 45 år och hemmafru, en klassisk hemmafru Mamma fanns alltid där när man blev sjuk, även om vi också fick mycket hjälp av vårt hembitråde Brita. Min pappa Erik var 47 år och var chef över Enskilda banken. Men det var också anledningen till att vi behövde flytta till Saltsjöbaden.

Vi flyttade från Malmö. Vi flyttade in i ett av husen som Knut Agathon Wallenberg hade ritat. Vårt hus låg närmast Vår gård. Samma år började jag på Samskolan som också hade ritats av Knut Agathon Wallenberg. Samskolan var också den första skolan i Saltsjöbaden med både pojkar och flickor.

Jag kommer ihåg den här dagen som om det vore igår. Det var den 14 maj en måndag. När jag gick in i klassrummet kände jag allas blickar på mig.

- Det här är Astrid, hoppas ni gör så att hon känner sig välkommen, sa vår mentor och svensklärare Johanna. Du kan sätta dig bredvid George.

Jag gick till platsen Johanna hade pekat på. George hade brunt hår och bruna ögon, när jag tittade på honom för första gången fick jag kalla kårar. Jag kände att något var fel. Jag satte mig och försökte undvika ögonkontakt men jag kände att han stirrade på mig.

Nästa lektion var svenska, jag blev placerad bredvid en flicka som hette Ruth, hon hade blont hår till axlarna och bruna ögon. Vi pratade och det visade sig att Ruth hade flyttat till Saltsjöbaden nyligen. Hennes pappa arbetade på det stora hotellet, Grand hotell.

På lunchen visade hon mig runt i skolan och introducerade mig för hennes vänner. De var fyra med Ruth, Mary som hade oranget hår, blåa ögon och fräknar. Sen var det Helen, hon hade brunt hår och bruna ögon och slutligen var det Alice, hon hade blont hår och bruna ögon. När vi åt lunch så tittade jag mig runt i matsalen och såg att George tittade på mig. Så fort vi fick ögonkontakt log han med ett läskigt leende och jag fick rysningar ända upp till nacken.

Resten av dagen hände inget särskilt men när jag gick hem kände jag att någon iakttog mig, jag vände mig om och såg Georges bruna ögon stirra på mig men när vi fick ögonkontakt så gömde han sig bakom ett träd. Jag sprang hem men hörde hans fotsteg bakom. Jag var inte så snabb så efter Tattbybron saktade jag ner och tittade bak, han sprang snabbare än någonsin så jag började springa igen men den här gången hörde jag honom flåsa i min nacke. När jag såg mitt hus sprang jag som aldrig förr och när jag kom in i mitt hus och lugnade mig lite så tog jag ett glas vatten. Det var då det slog mig, George visste nu var jag bodde. Jag var ensam hemma och kände mig livrädd, jag var nästan säker på att George stod utanför. Efter 20 minuter hörde jag dörren öppnas och Gustav kom in, jag sprang och kastade mig i hans famn.

- Hej på dig också, sa Gustav har det hänt något?

- Ja, sa jag med tyst röst.

- Berätta, sa Gustav.

Och jag berättade allt. Gustav tyckte vi skulle göra en polisanmälan men jag var rädd att de andra på skolan skulle tycka att jag var feg. Nästa dag gick Gustav med mig till skolan. När jag kom in i klassrummet såg jag Georgie stirra på mig. Eftersom klockan var 08:10 och vår skoldag började först klockan 08:30 så frågade jag ifall jag kunde prata med Johanna och det fick jag.

- Vad ville du prata med mig om? frågade Johanna.

- Jag känner mig inte bekväm med att sitta bredvid Georgie, han stirrar på mig och igår sprang han efter mig hem, sa jag.

- Jag förstår, kan du tänka dig att sitta bredvid Mary istället?

- Ja, absolut! sa jag.

Skoldagen gick snabbt och det var dags att gå hem. Då såg jag Georgie igen, men den här gången bestämde jag mig för att låtsas som ingenting. Jag gick hem som vanligt men dum som jag är låste jag inte dörren. Efter 30 minuter hemma hörde jag att ytterdörren öppnades, först trodde jag det var Gustav men sen kom jag på att han slutade först kl 15:30 och klockan var bara 14:10. Jag gick ned, och då såg jag honom, George stod i vårt kök med en kniv i handen. Innan jag ens hann reagera så sprang han mot mig och stack kniven rakt i mitt hjärta.

Jag vaknade upp och såg min kropp ligga livlös på golvet, massa poliser är där och mamma, pappa och Gustav gråter. Jag fattar inte vad som händer, jag har alltid trott att man fick ett nytt liv när man dog men inte att man blev ett spöke. Jag hörde polisen säga att de trodde att jag hade begått självmord.

Efter några månader så flyttade min familj från huset men jag blev kvar, hur många gånger jag än försökte så kunde jag inte komma ut ur mitt hus. Men en dag i september 1967 flyttade en tjej in i huset med sin familj. Hon var 10 år och hon hade en bror som var 12 år. När jag såg tjejen var det som att jag tittade på mig själv. Hon hade lika fint blont hår och blåa ögon, det som skilde oss åt var att hon hade ljusa fräknar.

En junidag 1989 så flyttade en ny ägare in i huset, han var runt 67 år gammal och såg bekant ut och det var då det slog mig att det var Gustav som hade flyttat in igen. Jag var så lycklig och då kändes det som att jag kom till liv på något sätt, jag kunde lyfta på saker, skriva och allt möjligt. Jag blev lycklig med Gustav i huset även om han inte kunde se mig. Han grät ibland men jag var alltid där och även om han inte kunde se eller nudda mig så kändes det ändå som att han på något sätt visste att jag var där. Gustav dog tyvärr 2017, han blev 95 år. Han blev inte något spöke men någonstans inom mig vet jag att han mår bra. Mitt liv i Saltsjöbaden blev inte alls som jag hade trott, men jag har ändå fått se hur samhället har växt och utvecklas. Visst kan jag undra vad som hade hänt om jag fått leva. Hade jag bott kvar i Saltsjöbaden? Jag har också många gånger undrat vad som hände med George och varför han mördade mig?

Slut!